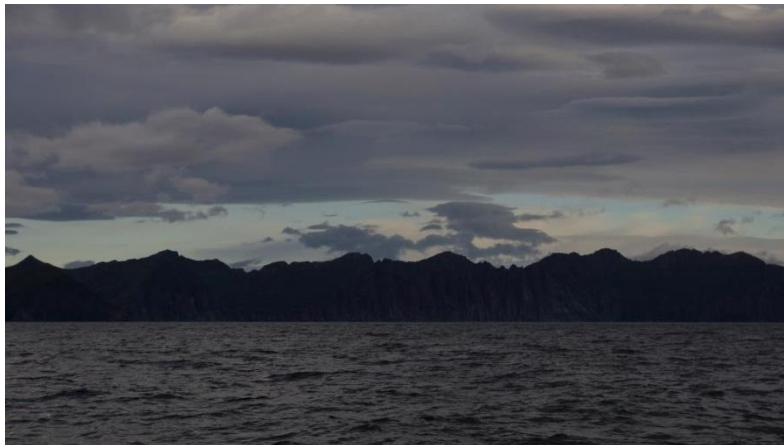

2017. augusztus 29.- augusztus 31.

Késő délutánra járt már, amikor elhagytuk Sand Point védett kikötőjét. A szűk bevezető csatornában a 20 csomó körüli szembe szélben még motorral haladtunk és nagyon vártuk már az irányváltást, ahol végre vitorlát húzhattunk. Így is lett, bár

meglepetésünkre a szél erőssége eleinte nagyon változékony volt. Az utunk első és még második napján is tudtunk az előttünk haladó vitorlásokkal VHF rádión beszélni, így ők mindig felkészíthették a többieket a várható szelekre, ami általában be is igazolódott. Az út elején a szelek az előrejelzés szerinti adatok alatt maradtak, sőt volt, ahol még motort is kellett indítanunk. Később ez már nem így volt, de ne szaladjunk előre. Kezdetben az észak-

nyugati szél inkább északias volt, s így a várt félszél helyett úgy 60 fokról érkezett. Később – igazolván az előrejelzést – nyugatiasabbra váltott, amitől már valóban félszélben haladhattunk. Az első 24 óra alatt 120 mérföldet tettünk meg, s ez megfelelt a várakozásainknak. Ezen a

részen, ahol a Chignik Bay mélyen bemetsződik a szárazföldre, a szelek alaposan felgyorsultak, s a 30 csomónyi alap szél 35 csomónyi befújásokkal érkezett. Nem lehetetlen, hogy a szélesebb mérők egy picit csal, mert a nálunk jelentkező adatok rendre 5 - 10 csomóval is kevesebbek voltak az előttünk haladó osztrák hajó szél adatainál. Nálunk a szélerősség mérő mutatója 45 csomóig is felkúszott. Ezen a szakaszon eleinte még a

harmadik reffe kurtított

nagyvitorlával, egy lepedőnyire tekert fok vitorlával és a stay saillel haladtunk, jobbra 7 csomóval. Jól mentünk, de nagyon kellett küzdeni, és a

hullámok rendre betérítettek bennünket. Ebben a menetben a hajó már nagyon lúvult (húzott fel szél felé) ezért folyamatosan és keményen kellett birkózni a kormányval. Ezzel együtt így küzdöttünk egészen a Foggy Pointig, ahol ránk köszöntött a második éjszaka.

Természetesen fáradtak és törődöttek voltunk, áldozni kellett a sebességből a könnyebb menet érdekében. Lehúztuk a nagyvitorlát és csak az aprócska fokot és a stay sailt hagytuk fenn. A hajó mozgása ettől lényegesen kiegyensúlyozottabbá vált és már a szélkormány is tudott kormányozni. Ez egy gyönyörű éjszaka volt!

Bár az ég egy részét felhő borította, a másik felén megjelent az Aurora Borealis, az északi fény! Hosszan, órákig kísérte az utunkat. Eleinte szinte statikusan álltak a fénycsóvák egy helyben, majd 2-3 óra elteltével megindult az égi tánc. Úgy lehet elképzelni, mint amikor nézed a vizet és látod, hogyan szalad rajta széles sávban a szél fuvallat, amit nyomba követ egy másik, majd egy újabb. Ilyen volt az ég is, csak óriási léptékben. Mintha hatalmas és gyorsan futó szélrohamok rohantak volna végig a fekete égbolton, ahol a szél keltette hullámok fluor zöld színben játszottak. Hihetetlen volt a hatalmas égbolton irgalmatlan sebességgel száguldó hullámozás, ahol az égi szelek hullámai szoros egymás utánban követték egymást. Még csak augusztus 30.-át írtunk, és már láthattuk az első Aurora Borealist. Ez alighanem ajándék volt, s nem is nekünk, hanem az osztrák hajón lévő Rudinak, aki ekkor ünnepelte a születésnapját. A történet egyetlen apró szépséghibája az, hogy ők addigra már vagy huszonöt mérfölddel előttünk jártak, s ott ebből a csodából már nem láttak semmit. Vagy felhőben voltak, vagy csak nem dugták ki a fejüket, és az automata kormány vitte a hajót.

A következő nap első felében is ezzel a vihar vitorlázattal haladtunk, majd felhúztuk harmadik reffig a nagyvitorlát.

Törődöttek voltunk, és tudtuk, hogy az éjszaka sötétjében érkezünk meg a Larsen Bay-be, s az sem segít, ha nyolc mérfölddel előtte lehorgonyzunk a Bear Island védelmében. Végül mégis ezt választottuk. Míg Csengéék a vitorlák lehúzásával foglalatoskodtak, én pedig a beígért halász bójákat kerestem távcsővel az éjszakában, addig Kristóf vezette a hajót. Még egy kicsit nőnöm kell,- mondta a végén – mert nem mindig látok ki előre. A két sziget közötti keskeny átjáróban horgonyzott vagy tíz halászhajó. A többség karácsonyfának feldíszítve, több tízezer lumennel kivilágítva, de olyan is volt, amelyiken még egy mécses sem égett. Nekünk ugye a part mentén, a sekély részben kellene horgonyt dobnunk, mint rendszeren. Ott álltak osztrák barátaink és egy kivilágítatlan halászhajó. Bár a tők sötétben való horgonyzóhely keresést ismét elátkoztam, de miután ez is sikerült és megcsináltuk a mi szokásos hajós rituálénkat, azután már mindenki úgy aludt, mint a bunda.

